

Máte doma věci, které chcete věnovat, ale nevíte komu a kam?

Společenství sv. Vincence de Paul, Dcery křesťanské lásky sv. Vincence ve Staré Boleslavi
prosí o pomoc:

**sběrka materiální pomoci pro potřebné
sociálně znevýhodněné rodiny, ženy, muže a děti**

Jedná se o tyto věci:

- sběr oblečení v dobrém stavu, vypraného, bez závad, ne mnoho let skladovaného
- deky, ručníky, toaletní a drogistické potřeby
- trvanlivé potraviny

To vše pro různé věkové kategorie

Kontaktní osoba: Michaela Bernadette Rathouská, tel: 728944872

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

1. NEDĚLE POSTNÍ

4/2026 (Nº 67)

22. února 2026

Stolec svatého Petra

Na dnešní den připadá svátek Stolce svatého Petra. Svátek, kdy si připomínáme ustanovení apoštola Petra hlavou společenství Dvanácti (apoštolů). Stolec (katedra) – místo a diecéze, odkud Petr hlásal Krista se tak stala symbolem, znamením jednoty Ježíšových učedníků – křesťanů. Petr zemřel v Římě jako římský biskup, proto je tímto místem Řím, a nástupci Petra – římscí biskupové – jsou strážci jednoty víry a viditelnou hlavou křesťanstva (náměstci Krista na zemi). Úřad Petrova nástupce – Papeže – jako otce křesťanů, prošel historickým vývojem od prvního století (biskup římské církve – předsedkyně lásky mezi ostatními církvemi) po centralizaci rozhodující moci nad celou Církví v 2. tisíciletí, po dnešní nejen kolektivní římské (dikasteria), ale i celosvětové (biskupská synoda) vedení Církve. Každý biskup (nejen římský), ale i kněz, přijímá spolu se svěcením úkol (úřad – munus) sloužit: jménem Ježíše Krista vést, řídit, posilovat a upevňovat křesťanský lid ve víře a v lásce. A protože je jenom člověk, provázíme ho svými modlitbami a podporujeme svou pomocí. Proto provázejte našeho Svatého otce i biskupa (odcházejícího jakož i přicházejícího) svými modlitbami.

P. Marek

Jak jsem dospěl

19. února uplynulo 20 let od úmrtí Mons. Antonína Bradny (viz str. 4), kněze, u kterého jsem před svěcením začínal v roce 2001 svou pastorační praxi. Říkával mi: „Z pastore neměj strach, jen buď s lidmi, modli se za ně a služ jim jako kněz svátostmi“. Moc jsem to nechápal – vždyť já se pastore nebál, a na kněžství se těšil. Když jsem pak byl na podzim 2005 ustanoven duchovním správcem Roudnice n. L., byli jsme sousedé. Znal Podřipsko od roku 1948, tak jsem ho často navštěvoval, jezdil pro otcovskou radu a kněžské povzbuzení. Pomáhal jsem mu psát v lednu 2006 rezignaci na úřad faráře (rezignace nebyla přijata) a potom jsem ho den před smrtí v roudnické nemocnici zaopatřoval. Když zemřel, celé Podřipsko osiřelo. Že jsem se stal správcem farnosti Budyně n. O. mi bylo oznámeno generálním vikářem v závěru pohřebních obřadů v kostele sv. Václava v Budyni. Hned po pohřbu se na mě začali obracet budynští, a když jsem se zdráhal, že jsem mladý, a tak jako pan děkan jim poradit nedokážu, prostě mi řekli: „Jste jeho nástupce“. V pláči jsem se modlil a volal jako Elizeus po nanebevzetí Eliáše: „Otče můj, otče můj, vozataji domu Izraele...“ (srov. 2 Král 2,17). Tehdy jsem přes noc dospěl. Ze syna jsem se stal otcem.

3 KATE
CHESE

postní
katechese
Liturgie
mše svaté

25. 2. Kalendář

11. 3. Misál

18. 3. Triduum

Vždy ve středu od 18:45 hod.

na faře

Ladislava Vágnera 70/9
Benátky nad Jizerou

Katechesi vede
P. Marek Miškovský

Mons. Antonín Bradna

Narodil se 26. 11. 1922 v Čakovcích. Na kněze byl vysvěcen 20. 6. 1948 v Praze. Sloužil v Černoučkou pod Řípem, Lázních Kynžvart a ve Velvarech. V roce 1952 byl zatčen a vězněn 12 let v Ostravě, Leopoldově a ve Valdicích. V letech 1964 - 68 pracoval v dělnických povoláních. Potom na Arcibiskupství pražském na Hradčanech a od 1971 na Podřipsku. Trvale v Budyni nad Ohří a dále různě vždy několik let v Doksanech, Charvatcích, Dolánkách, Ječovicích, Počaplech u Tereziína, Nížebohách, Račiněvsi a v přífařených kostelích a kaplích. Zemřel zaopatřen 19. 2. 2006 v nemocnici v Roudnici n. L.

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Ř-k. farnost Benátky n. J., Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; Redakce: P. Marek Miškovský; marek.miskovsky@gmail.com)

Naslouchat a postit se. Postní doba jako čas pro konverzi

*Poselství Svatého otce
Lva XIV. k postní době 2026*

Drazí bratři a sestry,

postní doba je časem, kdy nás církev s mateřskou péčí vybízí, abychom znovu postavili do centra svého života tajemství Boha, a naše víra tak znovu nabyla na síle a naše srdce se nerozptylovalo každodenními starostmi a rozptýleními.

Každá cesta obrácení začíná tehdy, když se necháme oslovit Božím slovem a přijmeme ho s ochotou ducha. Existuje tedy souvislost mezi darem Božího slova, prostorem pro přijetí, který mu poskytujeme, a proměnou, kterou působí. Proto se postní cesta stává vhodnou příležitostí naslouchat hlasu Pána a obnovit rozhodnutí následovat Krista a kráčet spolu s ním cestou, která vede do Jeruzaléma, kde se naplňuje tajemství jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání.

Naslouchat

Letos bych chtěl upozornit především na to, jak důležité je dát prostor Slovu prostřednictvím naslouchání, protože ochota naslouchat je prvním znakem, jímž se projevuje touha vejít do vztahu s druhým člověkem.

Sám Bůh, který se Mojžíšovi zjevil v hořícím keři, ukazuje, že naslouchání je charakteristickým rysem jeho bytí: „Viděl jsem utrpení svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nářek“ (Ex 3, 7). Naslouchání volání utlačovaných je počátkem příběhu osvobození, do něhož Pán zapojuje také Mojžíše, když ho posílá, aby otevřel cestu spásy Jeho dětem, které byly uvrženy do otroctví.

Je to Bůh, který nás oslovuje a který i dnes k nám promlouvá myšlenkami, jež rozechvívají Jeho srdce. Naslouchání Slovu v liturgii nás proto učí pravdivějšímu naslouchání realitě; mezi mnoha hla-

sy, které procházejí naším osobním a společenským životem, nám Písmo svaté umožňuje rozpoznat ten hlas, který vychází z utrpení a nespravedlnosti, aby nezůstal bez odpovědi. Mít takovouto vnitřní disponibilitu pro vnímavost znamená nechat se dnes Bohem poučit, abychom naslouchali jako On, dokud nepoznáme, že „situace chudých představuje výkřik, který v dějinách lidstva neustále interpeluje náš život, naše společnosti, politické a ekonomické systémy a v neposlední řadě také církev“ (1).

Postit se

Pokud je postní doba časem naslouchání, pak půst představuje konkrétní praxi, která nás připravuje na přijetí Božího slova. Zdržet se jídla je velmi starobylým a nenahraditelným asketickým cvičením na cestě konverze. Právě proto, že se týká těla, více zviditelňuje to, po čem „hladovíme“ a co považujeme za nezbytné pro naše živobytí. Slouží tedy k rozlišování a uspořádání „chutí“, k udržení v bdělosti hladu a žízni po spravedlnosti, k její ochraně před rezignací, k jejímu formování, aby se stala modlitbou a odpovědností vůči bližním.

Svatý Augustin s duchovní jemností naznačuje napětí mezi přítomným časem a budoucím naplněním, které prostupuje touto péčí o srdce, když poznamenává: „Během pozemského života je úkolem lidí mít hlad a žízeň po spravedlnosti, ale její naplnění patří do druhého života. Tímto chlebem a tímto jídlem se sytí andělé. Lidé však hladoví a všichni jsou naplnění touhou po něm. Tato touha rozšiřuje duši a zvyšuje její kapacitu“ (2). Půst chápaný v tomto smyslu nám umožňuje nejen ovládat touhu, očisťovat ji a činit ji svobodnější, ale také ji nechat expandovat, aby se obracela k Bohu a směřovala ke konání dobra.

Aby si však půst zachoval svou evangelijní pravdivost a vyhnul se pokušení

povznášet srdce k pýše, musí být vždy prožíván ve víře a pokoře. Vyžaduje, abychom zůstali zakořeněni ve společenství s Pánem, protože „ten, kdo se nedokáže nasytit Božím slovem, se nepostí doopravdy“ (3). Jako viditelný znak našeho vnitřního závazku vzdát se hříchu a zla, s pomocí milosti, musí půst zahrnovat i jiné formy odříkání, které nám pomáhají osvojit si střídlivější životní styl, protože „jenom střídmost činí křesťanský život silným a autentickým“ (4).

Proto bych vás rád vyzval k velmi konkrétní a často málo oceňované formě zdrženlivosti, a to ke zdrženlivosti od slov, která zasahují a zraňují naše bližní. Začneme odzbrojovat jazyk, vzdávat se ostrých slov, okamžitých soudů, pomlouvání těch, kteří nejsou přítomni a nemožnou se bránit, a vyhýbat se pomluvám. Namísto toho se snažme naučit se vážit slova a pěstovat laskavost: v rodině, mezi přáteli, na pracovišti, na sociálních sítích, v politických debatách, v médiích, v křesťanských společenstvích. Mnoho slov nenávisti pak ustoupí slovům naděje a míru.

Společně

Postní doba nakonec zdůrazňuje také společenský rozměr naslouchání Slovu a praktikování postu. I Písmo tento aspekt vyzdvihuje mnoha způsoby. Například v knize Nehemiáš se píše, že se lid shromáždil, aby naslouchal veřejnému čtení knihy Zákona, a konáním postu se připravil na vyznání víry a bohoslužbu, aby tak obnovil smlouvu s Bohem (srov. Neh 9, 1–3).

Stejně tak jsou naše farnosti, rodiny, církevní skupiny a řeholní společenství povolány, aby během postní doby absolvovaly společnou cestu, na níž se naslouchání Božímu slovu, stejně jako výkřik chudých a volání země, stanou formou společného života a půst podpoří skutečné pokání. V tomto kontextu se konverze

týká nejen svědomí jednotlivce, ale také způsobu vztahů, kvality dialogu, schopnosti nechat se konfrontovat realitou a rozpoznat, co skutečně vede touhu, a to jak v našich církevních společenstvích, tak i v lidstvu žíznicím po spravedlnosti a smíření.

Drazí, prosíme o milost postní doby, aby učinila náš sluch vnímavější vůči Bohu i těm nejslabším. Prosíme o sílu postu, aby se dotknul i našeho jazyka, aby ubývalo slov, která zraňují, a rostl prostor pro hlas druhého člověka. A vyasnažme se, aby se naše společenství stala místy, kde výkřik trpících najde přijetí a naslouchání vede k cestám osvobození, a abychom byli připravenější a horlivější přispívat k budování civilizace lásky.

Z celého srdce žehnám vám všem na vaši postní cestě.

papež LEV XIV.

*Ve Vatikánu, 5. února 2026, památka
svatě Agáty, panny a mučednice.*

(1) Apoštol. exhort. Dilexi te (4.10.2025), n. 9.

(2) Sv. Augustin, Jednota a půst, 1, 1.

(3) Benedikt XVI., Katecheze (9.3.2011).

(4) Sv. Pavel VI., Katecheze (8.2.1978).

Postníčky - postní snažení

I letos je možné využít příležitost k obrácení skrze postní snažení. To, co si odřeknete (uspoříte), můžete odkládat do postních kasiček (postníček), abyste o Velikonocích mohli darem podpořit projekt **Mary's Meals**, který zajišťuje ve školách v 16 zemích světa každodenní školní stravování 3 milionům nejchudších dětí. Příslib kvalitního jídla přivádí hladovějící děti do školních tříd, kde se vzděláním získávají i naděje na lepší budoucnost. Pro mnohé z těchto dětí je jídlo od Mary's Meals jediným pokrmem celého dne. Díky vaší velkorysosti.